

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 133/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Ing. Jurajom Trokanom, Vajanského 10, Trnava, proti uzneseniam Krajského súdu v Trnave č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 a č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. februára 2025 a jej doplneniami doručenými 26. februára 2025 a 19. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) uzneseniami krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 a č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie označených základných práv uzneseniami krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 a č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024, ktoré žiada zrušiť, prepustiť ho na slobodu a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že je v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10Tk/1/2021 trestne stíhaný v bode 1. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), b) Trestného

zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a v bode 2. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ bol uznesením krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 vzatý do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorú krajský súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Väzba začala plynúť okamihom prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/3/2018 zo 14. decembra 2023 právoplatným 15. marca 2024. Zároveň krajský súd rozhodol o započítaní väzby sťažovateľa v čase od 28. februára 2023 do 25. apríla 2023 a od 25. decembra 2023 do 25. marca 2024.

3. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v predošlom období uznesením okresného súdu sp. zn. 10Tk/1/2021 z 3. februára 2023 vzatý do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorá začala plynúť okamihom jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3T/13/2019 z 10. septembra 2020 v spojení s uznesením krajského súdu z 2. septembra 2020. Príkazom krajského súdu sp. zn. 5To/36/2023 z 25. apríla 2023 bol sťažovateľ prepustený z väzby na účely nástupu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/66/2017 zo 14. februára 2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/17/2023 z 12. apríla 2023 vo výmere 8 mesiacov. Po výkone tohto trestu rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 10Tk/1/2021 z 21. decembra 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tos/250/2023 zo 4. januára 2024 podľa § 71 ods. 3 písm. d) Trestného poriadku z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku o opätovnom vzatí sťažovateľa do väzby, ktorá začala plynúť okamihom jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Okresný súd príkazom sp. zn. 10Tk/1/2021 z 25. marca 2024 prepustil sťažovateľa z väzby z dôvodu nastúpenia do výkonu trestu odňatia slobody v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 1T/3/2018 vo výmere 2 rokov a 4 mesiacov so započítaním trestu vo výmere 1 roka a 8 mesiacov, ktorý sťažovateľ mal vykonať 24. novembra 2024.

4. Okresný súd v trestnej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 10Tk/1/2021 (v aktuálnej trestnej veci) 23. februára 2024 vyhlásil už druhý odsudzujúci rozsudok, ktorým sťažovateľa uznal vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov a 8 mesiacov so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. V čase podania ústavnej sťažnosti prebiehalo na krajskom súde pod sp. zn. 5To/75/2024 odvolacie konanie.

5. Krajský súd pred koncom výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol sťažovateľovi uložený rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/3/2018 zo 14. decembra 2023 a ktorý mal vykonať 24. novembra 2024, rozhodol podľa § 71 ods. 3 písm. d) Trestného poriadku z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku svojím uznesením č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 o opätovnom vzatí sťažovateľa do väzby, ktorú podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd zároveň rozhodol o započítaní väzby sťažovateľa v čase od 28. februára 2023 do 25. apríla 2023 a od 25. decembra

2023 do 25. marca 2024. Krajský súd ďalším uznesením č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ považuje obe uznesenia krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 a č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 za arbitrárne, a to predovšetkým z dôvodu (i) dôvodnosti vedeného trestného stíhania pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a (ii) dôvodnosti preventívnej väzby.

7. Prvý a zásadný dôvod spočíva v nedostatočnom vysporiadaní sa s kľúčovou námietkou obhajoby (pre ktorú bol aj prvý odsudzujúci rozsudok zrušený), a to dôvodnosťou vedeného trestného stíhania pre skutok 2 právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ poukázal na to, že sám dobrovoľne zabránil vzniku následku, ktorý predpokladá právna kvalifikácia, keď poškodenú odviezol po čine do nemocnice, čím jej tak zachránil život. Túto skutočnosť nespochybnil ani samotný krajský súd, keď sám konštatoval (i) „*po pobodaní poškodenej v obžalovanom objavil náznak súcitu a odviezol poškodenú do nemocnice*“ alebo (ii) „*v danom prípade vzniku tohto následku zabránil obžalovaný, ktorý reagoval správne na vzniknutú situáciu a vlastnou reakciou odviezol poškodenú do nemocnice kde jej poskytli akútnu zdravotnú starostlivosť a preto zachránil život poškodenej.*“. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že sú splnené podmienky na zánik trestnosti obzvlášť závažného zločinu podľa § 145 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, v dôsledku čoho následne neobstojí ani krajským súdom pretláčaná dôvodná obava z ďalšieho pokračovania v páchaní trestnej činnosti, resp. v dokonaní pokusu predmetného trestného činu.

8. Už prezentovanú úvahu sťažovateľ, spochybňujúc materiálnu dôvodnosť preventívnej väzby, dopĺňa ďalšou úvahou, podľa ktorej podmienku dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti je potrebné vykladať ako pokračovanie v páchaní toho istého trestného činu alebo tej istej trestnej činnosti. Ani jedna z už predkladaných hypotéz nie je v jeho prípade naplnená, keďže z vykonaného dokazovania je zrejmé, že sám dobrovoľne upustil od dokonania vraždy svojej priateľky a dosiaľ bol odsúdený prevažne za majetkovú trestnú činnosť, ktorá je druhovo odlišná od násilnej trestnej činnosti, v dôsledku čoho tak odvíjať dôvodnosť obavy z ďalšieho pokračovania v páchaní trestnej činnosti od jeho trestnej minulosti je vecne nedôvodné.

9. Napokon krajský súd zlyhal aj pri posúdení možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, pretože práve na podklade odprezentovaných úvah je zrejmé, že nie je daná dôvodnosť ani vedeného trestného stíhania pre trestný čin vraždy a ani dôvodnosť preventívnej väzby, čo mal zohľadniť krajský súd ústavne konformným výkladom § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku.

10. Napokon sa krajský súd nedostatočne vysporiadal aj s evidentným procesným pochybením pri výsluchu sťažovateľa ako obvineného, keď aj napriek povinnej obhajobe podľa § 37 ods. 1

písm. c) Trestného poriadku nedodržel zákonnú lehotu na prípravu a nezabezpečil pri výsluchu prítomnosť obhajcu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1 paktu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 a č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 pri opätovnom vzatí sťažovateľa do väzby podľa § 71 ods. 3 písm. d) Trestného poriadku z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

15. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K právomoci ústavného súdu:

16. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej

moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

19. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

20. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti koncentruje svoje námietky k uzneseniu krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024, ako aj uzneseniu č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol iný senát krajského súdu uznesením č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024. Právomoci ústavného súdu rozhodnúť o sťažovateľom podaných námietkach smerujúcich proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra 2024 predchádzala právomoc iného senátu krajského súdu v sťažnostnom konaní, v dôsledku čoho tak ústavný súd odmieta túto časť ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. Posúdenie ústavnej udržateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 z hľadiska garancií vyplývajúcich zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

21. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej

slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021).

23. Na základe uvedených štandardných výkladových téz podporených judikatúrou ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.3. Všeobecné judikatúrne východiská vo vzťahu k ostatným referenčným ustanoveniam uplatneným sťažovateľom:

24. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahraďiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018).

25. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody,

musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021), s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane (Winterwerp proti Holandsku z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, bod 45 a Baranowski proti Poľsku z 28. 3. 2000, č. 28358/95, bod 51). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou [Bozano proti Francúzsku z 18. 12. 1986, bod 54; Benham proti Veľkej Británii z 24. 9. 1992, Herczegfalvy proti Rakúsku z 11. 5. 2004, Morsink proti Holandsku (Veľká komora) z 10. 6. 1996, bod 40; Stanev proti Bulharsku (Veľká komora) zo 17. 1. 2012, bod 143; L. M. proti Slovinsku z 12. 6. 2014, bod 121].

26. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) vo vzťahu k čl. 5 ods. 4 dohovoru judikoval, že tento článok predstavuje jeho *habeas corpus* ustanovenie, ktoré poskytuje zadržanej osobe právo aktívne sa domáhať súdneho preskúmania pozbavenia slobody (Rakevich proti Rusku z 28. 10. 2003, sťažnosť č. 58973/00, bod 43). Z judikatúry ESĽP ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74)

27. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

III.4. Posúdenie veci:

28. Vo všeobecnosti je možné vysloviť, že posudzovanie existencie väzobných dôvodov je vecou často obťažnou a všeobecné súdy musia striktne vychádzať zo zistených konkrétnych skutočností zakladajúcich jednotlivé väzobné dôvody. Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Príslušné úvahy súdu by mali byť vyvedené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane

osoby obvineného, z jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod. Do týchto úvah súdu je ústavný súd oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak (i) nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo (ii) ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku Slovenskej republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná, alebo (iii) ak sú tvrdené dôvody väzby v extrémnom rozpore so zisteným skutkovým stavom, alebo (iv) ak rozhodnutie o väzbe nie je odôvodnené poukázaním na konkrétne skutočnosti (I. ÚS 348/2016, I. ÚS 200/2021, II. ÚS 317/2024, IV. ÚS 613/2024). Inými slovami, kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd. Z týchto hľadísk ústavný súd vychádzal aj v prejednávanom prípade.

29. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je daný preventívny dôvod väzby vtedy, ak je obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval. Pokračovaním v trestnej činnosti sa rozumie nielen opakovanie toho istého trestného činu, ale aj spáchanie trestného činu rovnakého druhu. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti možno odôvodniť najmä spôsobom spáchania skutku a motívom jeho spáchania, vzťahom obvineného k poškodenému, motiváciou dokonáť, resp. opakovať skutok, majetkovými pomermi, spôsobom vedenia života obvineného (napr. III. ÚS 232/2024, bod 10). Dôvodnosť obavy nemôže byť všeobecná alebo abstraktná, ale musí byť spojená s ďalšími skutočnosťami spočívajúcimi v konaní obvineného, z ktorých možno vyvodiť, že bude pokračovať v trestnej činnosti. Teda pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby je nutné skúmať, či riziko spočívajúce v jej pokračovaní je hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, bod 40).

30. Krajský súd v napadnutom uznesení založil dôvod preventívnej väzby sťažovateľa na úvahe, podľa ktorej sa obava z pokračovania v páchaní stíhanej trestnej činnosti sťažovateľom zakladá na doterajšom spôsobe života sťažovateľa, ktorý bol do času ostatného vzatia do väzby 20-krát súdne trestaný (v rokoch 1995 až 2023), a to prevažne pre majetkovú trestnú činnosť, z čoho však 5-krát bol aj právoplatne odsúdený pre násilnú trestnú činnosť (čo zodpovedá prejednáwanej veci). Ďalším argumentom, z ktorého krajský súd vychádzal, boli povahové črty osobnosti sťažovateľa, ktorého osobnosť je (podľa výsledkov znaleckého skúmania z odboru zdravotníctva, odvetvia psychológie) disharmonicky štruktúrovaná s nadhodnoteným sebavedomím, egocentrická, ľahkovážna, v jeho správaní sa objavuje výbušnosť, znížená schopnosť ovládania sa, robenie scén až exaltovanosť a teatralita za súčasne zníženej schopnosti sebareflexie s dominanciou uspokojovania vlastných potrieb a záujmov. Znalecké skúmanie detekovalo u sťažovateľa až patologické rysy jeho osobnosti, ktoré sa prejavili pri spáchaní trestného činu, z ktorého je (pri rešpektovaní prezumpcie neviny) podozrivý, keďže „v aktuálnom klinickom obraze boli prítomné symptomaticky hypertrofované prvky narcizmu, disociability a emočnej lability.“ Navyše podľa výsledkov znaleckého skúmania nedostatočne vyrovnané sebavedomie, citová a sociálna zrelosť sťažovateľa ho podnecujú k ireálnemu, agresívne ladenému konaniu a v kritických situáciách sú prítomné regresné prejavy, neúmerne reakcie, v dôsledku čoho je možné do budúcnosti

počítať „s viac uvoľnenou, menej brzdenou agresivitou (verbálnou aj brachiálnou), hlavne pri paranoidnom podfarbení situácie a pod vplyvom zmeneného vedomia.“. Na podklade už uvedených zistení krajský súd uzavrel, že sťažovateľ „má vo zvýšenej miere sklony k páchaniu majetkovej a násilnej trestnej činnosti“, a to aj napriek tomu, že v minulosti vykonal viaceré nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré nemali prevýchovný efekt, pričom prítomnosť dôvodnej obavy z páchania trestnej činnosti je umocnená aj samotným sťažovateľom uvádzanými skutočnosťami o tom, že si počas pobytu na slobode zabezpečoval živobytie „nelegálnymi prácami, a aj s ohľadom na odpis registra trestov sa javí, že takýto spôsob života vrátane zabezpečovania si prostriedkov trestnou činnosťou je zaužívaným a preferovaným životným štýlom obžalovaného.“.

31. K dôvodnosti vedeného trestného stíhania ako materiálnej podmienke väzby krajský súd poukázal na to, že pretrvávajúcu právnu kvalifikáciu stíhaných skutkov podporuje rozsah dosiaľ vykonaného dokazovania, ktoré je objektivizované (i) výpoveďou poškodenej [REDAKOVANÉ], (ii) svedkyne [REDAKOVANÉ] (sestra poškodenej), (iii) svedkyne [REDAKOVANÉ] (matka poškodenej), (iv) svedka [REDAKOVANÉ] (brat poškodenej) a (v) svedkyne [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (priateľka brata poškodenej), ktorí opísali okolnosti vzájomného spolužitia poškodenej so sťažovateľom. Zranenia spôsobené poškodenej boli po znaleckom skúmaní vyhodnotené ako ťažké zranenia, pri ktorých došlo k ohrozeniu a zraneniu životne dôležitého orgánu ľudského tela – pľúc, čo je dlhšiu dobu trvajúca porucha zdravia, kde viaceré ďalšie zranenia na tele poškodenej potvrdzovali fyzické násilie vedené inou osobou, ktorých predmetom bolo spôsobenie ľahkých, ťažkých i život ohrozujúcich zranení. V mechanizme vzniku zranení boli potvrdené opakované bodnutia vedené rukou s ostrým, špicatým predmetom. Znalec, čo sa týka zlomeného rebra poškodenej, potvrdil vznik zlomeniny rebra priamym pôsobením tvrdého tupého predmetu spôsobeným úderom takýmto predmetom alebo nárazom hrudnou stenou do tvrdého tupého predmetu. Ďalšími dôkazmi preukazujúcimi dôvodnosť podozrenia zo spáchania stíhaného trestného činu sťažovateľom boli (i) výsledky obhliadky miesta činu, (ii) obhliadky miesta nájdenia motorového vozidla, (iii) prehliadky osobného motorového vozidla Škoda Octavia EČV: TT 469 DF, z ktorej boli zaevidované biologické stopy znaleckým skúmaním zhodné s porovnávacím DNA profilom poškodenej [REDAKOVANÉ] a sťažovateľa.

32. V prvom rade ústavný súd vo vzťahu k dôvodnému podozreniu ako materiálnej podmienke väzby konštatuje, že predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin. Pokiaľ teda krajský súd na podklade vykonaného dokazovania konštatoval, že „nedošlo k takej zmene dôkaznej situácie v prospech obžalovaného, aby sa podozrenie zo spáchania trestnej činnosti rozptýlilo, alebo výrazne zoslabilo.“, konal tak (i) na podklade výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré (ii) parciálne viedlo už k druhému odsudzujúcemu rozsudku sťažovateľa posudzovanému v aktuálne prebiehajúcim odvolacom konaní. Podľa ústavného súdu sú takto prezentované závery krajského súdu pri posúdení dôvodnosti vedeného trestného stíhania sťažovateľa korešpondujúce s aktuálnym stavom nielen vykonaného dokazovania, ale aj aktuálneho stavu samotnej trestnej veci sťažovateľa, ktorý bol už po druhýkrát prvostupňovo (resp. neprávoplatne) uznaný vinným zo stíhanej trestnej činnosti, v dôsledku čoho je tak potrebné na dôvodnosť trestného stíhania nazerať vždy aj v kontexte štádia, v ktorom sa trestné stíhanie určitej osoby práve nachádza (IV. ÚS 412/2022, IV. ÚS 613/2024). To nie je nediskvalifikované ani opätovným zrušením prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom (v zmysle doplnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa

doručeného ústavnému súdu 19. marca 2025), keďže odvolací súd nebol obmedzený § 322 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku, ak by uznal argumenty sťažovateľa prezentované aj v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k jeho vine.

33. Krajský súd ustálil dôvodnosť preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na (i) trestnej minulosti sťažovateľa, ktorý bol 5-krát právoplatne odsúdený pre násilnú trestnú činnosť, čo eliminuje jeho námietku, že obava by mohla byť vyvolaná len z pokračovania v páchaní majetkovej trestnej činnosti (čin, z ktorého je obvinený, zodpovedá násilnej kriminalite) a (ii) jeho povahových vlastností ustálených na podklade výsledkov znaleckého skúmania (bližšie pozri bod 31), čo konvenuje subjektívnym násilníckym sklonom. Ústavný súd v tejto súvislosti navyše poukazuje (okrem tradičnej trestnoprávnej judikatúry) aj na svoju aktuálnu rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej z pohľadu preventívneho účelu väzby nemožno vylúčiť ani vyvolávanie obavy z ďalšieho páchania trestnej činnosti (určitého druhu) takým konaním obvineného (ako konkrétnou skutočnosťou), ktoré spočíva v skutku, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Inak povedané, i samotné okolnosti vyšetrovaného, resp. stíhaného trestného činu popísané v skutkovej vete zakladajúcej vznesené obvinenie, a tým individualizujúce prípad sťažovateľa, môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody (III. ÚS 86/2023, obdobne aj II. ÚS 534/2024, II. ÚS 317/2024, IV. ÚS 613/2024). V tejto súvislosti sťažovateľom predkladaná obhajobná stratégia spochybňujúca právnu kvalifikáciu skutku 2 ako obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (z dôvodov uvedených v bode 7) vyvoláva záver ústavného súdu, že (i) spadá aktuálne do právomoci konajúcich súdov, aby otázku viny a právnej kvalifikácie uzavreli, čo platí aj pre ďalší priebeh konania, keďže sťažovateľ nebol zbavený viny a (ii) z hľadiska posúdenia ústavnej udržateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 pri posúdení dôvodnosti trestného stíhania a rovnako preventívneho dôvodu väzby je určujúce to, že skutok 2 je dosiaľ právne kvalifikovaný podľa § 145 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona. Ústavný súd zároveň pripomína, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 64/2021, IV. ÚS 541/2021, II. ÚS 317/2024, II. ÚS 534/2024, IV. ÚS 613/2024), pričom vec je v štádiu súdneho konania (teda po podaní obžaloby) a opätovné zrušenie veci neznamená jej opätovné prejednávanie v tom zmysle, ako keby bola opätovne (nanovo) podaná obžaloba.

34. Ústavný súd sumarizuje, že krajský súd sa sťažovateľom predstretými námietkami zaoberal v rozsahu postačujúcom pre záver, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky, ktoré boli podstatné a ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (IV. ÚS 112/05, II. ÚS 591/2023, IV. ÚS 613/2024). Ústavný súd napokon dodáva, že len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (IV. ÚS 357/2023, IV. ÚS 169/2024, IV. ÚS 613/2024). Pokiaľ ide o bazálny argument tvrdenej účinnej ľútosti, a teda zániku trestnosti činu, s touto otázkou sa bude musieť vysporiadať meritórne

rozhodnutie v trestnom konaní vrátane všetkých jej kvalifikačných konzekvencií. Aj keď je žiaduce, aby k tomu už definitívne došlo, štádium trestného konania, právna kvalifikácia skutku a ďalšie sprievodné okolnosti nevyvolávajú záver, že by malo byť väzobné stíhanie sťažovateľa v danom momente negované kasačným zásahom ústavného súdu.

35. Napokon „... pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko úteku alebo páchania trestnej činnosti len odhadovať (prognózovať), a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených už k takýmto konaniam alebo pokusom o ne došlo.“ Akceptácia tohto názoru „... by zbavovala väzbu jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru.“ [nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 67/2013 z 5. júna 2013]. Inými slovami, „... každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva len v rovine pravdepodobnosti týkajúcej sa následkov, ktoré môžu nastať, a nie úplnej istoty týkajúcej sa dôsledkov, ktoré by mohli nastať, pokiaľ by obvinený nebol držaný vo väzbe.“ [nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 603/07 zo 7. júna 2007 (N 95/45 SbNU 353), bod 17, ako aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 980/14, bod 37].

III.5. K nahradeniu väzby:

36. Ústavný súd v ďalšom pristúpil k posúdeniu ústavnej udržateľnosti uznesenia krajského súdu č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 aj v časti týkajúcej sa nahradenia väzby alternatívnymi prostriedkami, keďže ústavne konformný záver krajského súdu pri identifikácii dôvodov preventívnej väzby sťažovateľa mal dopad aj na jej nenahradenie alternatívnymi prostriedkami vrátane uloženia primeraných povinností a obmedzení a technickej kontroly jeho pohybu.

37. Krajský súd svoj záver o nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka založil na pretrvávajúcej obave (i) z možného pokračovania v páchaní násilnej trestnej činnosti, pre ktorú je aj aktuálne stíhaný, (ii) a jeho osobnostných črtách a (iii) trestnej minulosti, z ktorých vyplýva *„dôvodný záver, že obžalovaný nerešpektuje spoločenské normy a právne prepisy, a preto nemožno očakávať, že by dodržiaval prípadný dohľad probačného a mediačného úradníka, tomuto sa podrobil, že by bol ochotný a schopný dodržiavať povinnosti a obmedzenia v rámci tohto dohľadu prípadne uložené.“*

38. Posúdením aj tejto časti uznesenia krajského súdu č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 ústavný súd nezistil, či už arbitrárny výklad príslušnej právnej úpravy, alebo konkrétnych skutkových okolností veci, teda prvky ústavnej diskonformity, keďže sú predstreté závery logické, skutkovo verifikované ich dôsledným preverením a viazané na charakter stíhanej trestnej činnosti do tej miery, že v teste ústavnej udržateľnosti pre konkrétny prípad obstáli. Kľúčovým je záver krajského súdu o trestnej minulosti a charakterových povahových vlastnostiach sťažovateľa, ako boli znalecky verifikované, v dôsledku čoho je podľa krajského súdu prítomné vysoké riziko z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, keď zabezpečenie dôslednej kontroly podmienok probačného dohľadu nad správaním sťažovateľa nie je možné zabezpečiť jeho nepretržitým monitorovaním (v zmysle monitorovania jeho pohybu).

39. Po preskúmaní aj tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatuje ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, v dôsledku čoho odmieta ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.6. K procesnému pochybeniu krajského súdu v konaní sp. zn. 5To/75/2024 pri opätovnom vzatí sťažovateľa do väzby:

40. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietol aj postup krajského súdu, ktorý pred výsluchom sťažovateľa pred jeho opätovným vzatím do väzby nedodržel aj napriek povinnej obhajobe podľa § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zákonnú lehotu na prípravu a nezabezpečil pri výsluchu prítomnosť obhajcu.

41. Krajský súd v uznesení č. k. 3Tos/255/2024-2388 zo 17. decembra 2024 k tejto námietke sťažovateľa ozrejmil, že ju neuznáva, pretože „*Súd prvého stupňa riadne v zmysle § 72 ods. 3 TP riadne v zmysle § 301 TP na verejnom zasadnutí vypočul obžalovaného a o čase a mieste výsluchu upovedomil dňa 19.11.2024 mailom a telefonicky obhajcu a prokurátora, faxom obžalovaného. Zákon v žiadnom z ustanovení neupravuje podmienku zachovania akejkoľvek lehoty na vykonanie výsluchu. Taktiež zákon nepodmieňuje možnosť vykonania výsluchu prítomnosťou obhajcu, ale vyžaduje iba jeho upovedomenie, aj to len v prípade, že je dosiahnuteľný. V tomto smere teda nedošlo k porušeniu ustanovení zákona a boli splnené všetky podmienky pre vykonanie výsluchu a rozhodnutie. Súd prvého stupňa akurát nedodržel lehotu piatich pracovných pred vykonaním výsluchu videokonferenčným zariadením v zmysle § 61b ods. 1 TP. Jedná sa však len o poriadkovú lehotu, ktorej nedodržanie zákon nespája s obligatórnym prepustením na slobodu. Nedodržaním uvedenej lehoty totiž nedôjde k porušeniu práv obžalovaného, ktorý sa výsluchu zúčastnil z dôvodu výkonu väzby, a námietky po porade s obhajcom môže uplatniť v sťažnostnom konaní.*“.

42. K tejto námietke sťažovateľa ústavný súd uvádza, že Trestný poriadok v prípade rozhodovania o opätovnom vzatí do väzby, resp. samotnom vzatí do väzby v trestnom konaní neustanovuje zákonnú povinnosť, či už sudcu pre prípravné konanie, alebo v konaní vo veci samej, zabezpečiť, aby mal obvinený zachovanú lehotu na prípravu aspoň päť pracovných dní tak, ako to je garantované napríklad v § 247 ods. 1 Trestného poriadku pri hlavnom pojednávaní, resp. v § 292 ods. 4 Trestného poriadku pri verejnom zasadnutí. O opätovnom vzatí sťažovateľa do väzby sa nerozhodovalo ani na hlavnom pojednávaní a ani verejnom zasadnutí, ale na tzv. výsluchu, o ktorého priebehu sa vyhotovila zápisnica. V tomto prípade sa ústavný súd stotožňuje s krajským súdom prezentovaným názorom, podľa ktorého „*Zákon v žiadnom z ustanovení neupravuje podmienku zachovania akejkoľvek lehoty na vykonanie výsluchu.*“, a v naznačenom smere teda ústavný súd porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1 paktu identifikovať ani nemohol.

43. K porušeniu zákonnej lehoty 5 pracovných dní pred vykonaním výsluchu videokonferenčným zariadením podľa § 61b ods. 1 Trestného poriadku v nadväznosti na súvisiacu námietku neprítomnosti obhajcu sťažovateľa pri jeho výsluchu, na ktorom sa rozhodovalo o jeho opätovnom vzatí do väzby, je potrebné situáciu vnímať v rovine materiálnej interpretácie garancií vyplývajúcich zo základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1 paktu, keďže z hľadiska materiálnej ochrany ústavnosti je uvedené pochybenie vo väzobnom konaní možné kvalifikovať ako pochybenie formálne, ktoré nemalo materiálny dopad na právne postavenie sťažovateľa z dôvodu podania sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5To/75/2024-2359 z 21. novembra

2024 obhajcom sťažovateľa s možnosťou rozporovať dôvodnosť opätovného vzatia sťažovateľa do väzby, k čomu došlo v režime podanej sťažnosti podľa Trestného poriadku a čo je aj exemplárnou podstatou sťažovateľom prednesených námietok v konaní pred ústavným súdom v tejto jej časti.

44. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti aj tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, a teda nemožnosti vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, resp. podľa čl. 9 ods. 1 paktu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu